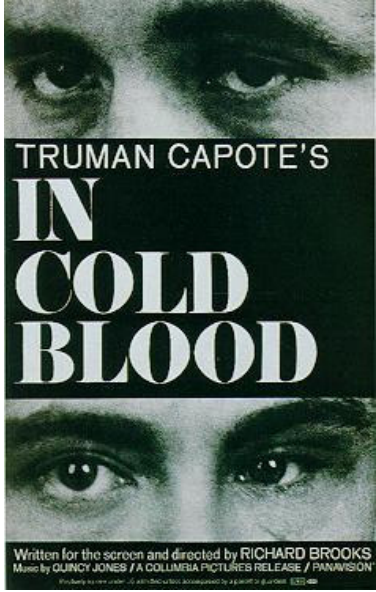

tek bulutun yağmuruyuz
Nilay Özer
(Aşk: Karbon'dan)

► Sinema Günlüğü

Capote

Yönetmen: Bennett Miller
Oyuncular: Philip Seymour Hoffman, Catherine Keener

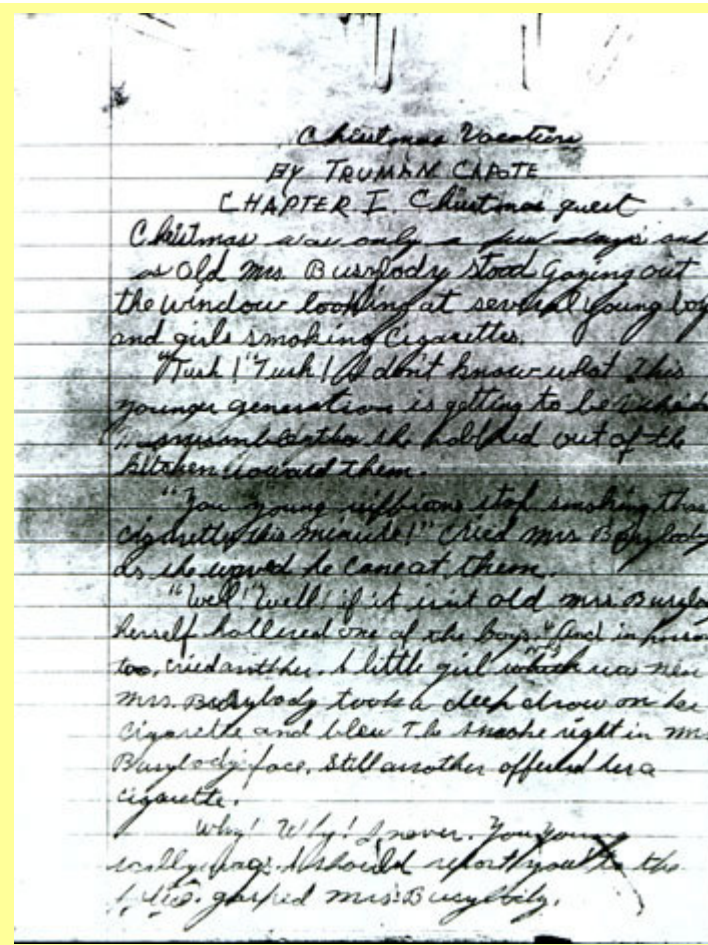
Bir yazar yazmakta olduğu kitapla bütünleşip, yitip gider mi? Şu sıra sinemalarda oynamakta olan "Capote" adlı film, ABD'li yazar Truman Capote'nin "In Cold Blood" adlı romanını yazışının öyküsünü anlatıyor. Roman, gerçek bir olayı anlatıyor. İki

► Okuma Önerisi

Atlas, aylık gezi ve coğrafya dergisi, Nisan 2006 sayısı.

► www.kesfetmekicinbak.com

gencin bir evi basarak, içindeki aileyi tümüyle katletmesinin ardından idamla yargılanmaları sürecinde, Capote de idamlık gençlerin öyküsünü yazmaya karar verir. Capote, yakın arkadaşı Harper Lee'nin de desteğiyle, gençleri cezaevinde bulur ve onları sık sık ziyaret eder ve öykülerini ayrıntıyla öğrenmeye çalışır. Film bu süreci anlatıyor. Tabii, filmde Capote'nin yalnızca kitabı için bilgi toplayan bir adam değil, aynı zamanda süreçten etkilenerek duygusal sarsıntılar yaşayan bir insan olduğunu da görürüz. Capote'nin 1960'ların ortalarında yazdığı "In Cold Blood" son kitap olur. Daha sonra alkolik olan Capote 1984'te ölür. Yazma serüvenini irdelemesi, insancıl yanları, sinemasal anlatımı gibi açılardan izlenmesi gereken bir film.

Truman Capote'nin kendi el yazısı

► Sanal ortamda

Filmin resmi sitesi:

<http://www.sonypictures.com/classics/capote>

Truman Capote'nin yazıları:

<http://www.ansonidesign.com/capote/index.htm>

► Sinema önerileri

Capote (Yönetmen: Bennett Miller) **Orkide | Agora**

Kalküta'nın Çocukları (Yön: Ross Kauffman, Zana Briski)

NTV, 6 Nisan Perşembe, 20.30.

Macarlar (Yönetmen: Zoltan Fabri),

İzmir Gezici Avrupa Filmleri Festivali, Kasım 2006.

Yazmak kendinle hesaplaşmaktır

Yazmıyorsun. Yazsan, kafandakileri kağıda akıtsan, daha bir berraklaşır düşüncelerin. Yazarsan, "Neyim var, neyim yok?" diye sorarsın ister istemez. Yazmak için oturunca, "Ne yazacağım?" diye sorarsın kendine. Yazman gerekenleri düşünürsün. Bütün bildiklerin, yaşadıkların, okudukların, gördüklerin gözünün önünden geçer birer birer. Hangisini ve nasıl kağıda aktaracağını düşünürsün. Yani kendinle hesaplaşırsın. Yazmak kendinle hesaplaşmaktır.

Düşüncelerinin daha da gelişmesi, damıtılması için yazman gerek. Söylemeye gerek var mı bilmem, dilinin gelişmesi için de yazman gerek. Sonra, yazınca, yazdıklarını okursun tabii ve çelişkilerini görürsün. Çok bildiğini sandığın bazı konularda az, az bildiğini sandığın bazı konularda ise çok bildiğini görürsün. Yazdıkça okuma gereksinmen de artar. Daha çok ve iyi yazabilmek için. Yazınca, çelişkilerini de görürsün apaçık. Çelişkilerin ve bilmediğini fark ettiklerin kendini sorgulamanı sağlar. Dışarıdan aldıklarını daha sağlıklı sindirmen için yazman gerek.

Yazmıyorsun. Oysa yazsan, yazdıkların kalıcılığıdır. Daha sonra kendin de okursun, başkaları da okur. Ardında bir iz bırakırsın. Dedenin, büyükdedenin, ninenin, büyükninenin neler yaşadığını ya hiç bilmiyorsun ya da anlatılan kadarı yalan yanlış kalmış aklında. Onların da dedelerini ve ninelerini, yani daha eskilerini ise hiç bilmiyorsun. Hatta adlarını bile bilmiyorsun daha eskilerin. Çünkü yazmadılar. Hadi onların devrinde okuma-yazmayı bilen pek yoktu. Oysa sen, okumayı da yazmayı da öğrendin. Yine de yazmıyorsun ya; senin çocuğun, torunların ve sonrakiler seni hiç bilmeyecek.

Yazmıyorsun ya; öldükten sonra belki sevdiğin ve seni sevenler bir süre daha anımsayacaklar seni, sonra anıları bulanıklaşacak ve sonra izin bile kalmayacak.